

וואגב אביא מה שכתב ידידי הרה"ג
יחיאל בויס בירחון דצאנזל בענין המתנה
ר' שעות בין בשר לחלב. וז"ל:
איתא ביור"ד סימן פ"ט אכל בשר
אפילו של חי' ועוף לא יאכל גבינה
אחריו עד שישעה שש שעות. וע"ש
בפתי ס"ק ג' מהרמב"ם, דגול מרבבה
וגליון מהרש"א בשם הפר"ח:
ומביא ע"ז תשובת האדמו"ר כ"ק מרן
מקלויזנבורג שליט"א בזה"ל:
"ע"ד שאלת אם אכן היה נהוג בצאנז
להמתין רק ה' שעות בין אכילת בשר
לאכילת חלב בלילה — הנה מנהג זה

מקורו בראפשיץ וכפי שזכור היו מקילין
רק בעת הצורך, אולם לא זכור במדויק
אם מהלילה ליום ג"כ הקילו, ולא דוקא
שהמתינו רק ה' שעות אלא שמתחילת
שעה ששית ואילך לא הקפידו לדייק על
המורה שעות שיהיו שש שעות שלמים,
ובפסקי תשובה סי' רכ"ה הביא מהגאון
מטשאנאוו שגם מלילה ליום הקיל לגבי
זה ע"ש"י. לא

עוד מובא שם: מקובל בידנו מזקיני
מרן הגה"ק משינאווא זי"ע דאין צריך
לשהות שש שעות שלמות אלא די בחמש
שעות וכמה רגעים. ל"ן

הכנת צרכי שבת

ר' אלעזר ב"ר חנינא בן חזקיה בן גרון אומר: זכור את יום השבת לקדשו.
תהא זוכרו מאחד בשבת שאם נתמנה לך מנה יפה תהא מתקנו לשם שבת
(מכילתא יתרו)

"או יאמר ויקחו לי תרומה"י: שכל
מה שיקחו [מאתי, שית"ש] קוצב פרנסה
לכל או"א [ולוקח] פרנסתו. [יקח] ל"י,
בשבילי תרומה שירום, ויפרוש הדבר
בשבילי כמו שפרש"י לי לשמי, שיקרא
שמו ית' על כל המעשים. למשל שהולך

החיים, מב וז"ל. מה שהמנהג העולם לאכול בער"פ דוקא מאכלי חלב, כן הוא במנהגים של ר' אברהם
קלויזינער. ונתן טעם מפני שמצינו שחלב מביא שינה ולכן נתנה יעל אשת חבר הקיני לסיסרא חלב. ולכן
נותנים לקטנים חלב כדי שישנו ביום ויוכלו לשאול בלילה מה נשתנה. ובסידור יעבץ חולק על המנהג
ולא זכר שמקורו מן המנהגים] ל ר"ל לא וכתב שם הרבי י' בויס בהגה"ה וז"ל: כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א במכתב (כת"י). ולפי"ז מש"כ בשו"ת משנה הלכות ח"ז סי' ע — אינו מדויק ע"ש.
וראה עוד דעות האחרונים בני"ד — בכל המקובץ בשו"ת יביע"א ח"א יו"ד סי' ד' (וע"ש בס"ק י"ג
מלשון הרמב"ם ושאר הראשונים "כמו שש שעות" ומזה דלא בעינן שש שעות שלמות ועכ"פ בשעת
הצורך) ובשו"ת דברי ישראל (וועלץ) ח"ב בהע' על מנהגי חת"ס עמ' כ"ח הביא מהגר"י ווייס
זצ"ל אבד"ק ווערבי בזכרון למשה שהביא מעשה רב מהחת"ס זי"ע שבתחילה עלה בדעתו הק' להקל
מלילה ליום כיון דנתעכל ע"י השינה, ולבסוף רמזו לו משמיה דאין מסכימים להוראה זו ולא פליגי
חכמים בשיעורן ע"ש באריכות. (ואגב יצויין עוד לאוצר החיים אות קט"ו בשם דרכי חיים (סעיף ס)
דאחר אכילת בשר כעבור ששה שעות והיה בדעתו לאכול מאכלי חלב היה מנקה שיניו עם חתיכת תבן
ואח"כ לעס חתיכת לחם והוציאו מפיו ושוב שטף גם את פיו במים ע"ש). לב שם בהגה"ה [כ"ק
אדמו"ר מסטרופקוב שליט"א]. וראה עוד דברי חנה ח"א בסופו, בהליכות והלכות עמ' יג, ובגליון צאנז,
רמג עמ' סד. (וראיתי בס' דברי חנה א, ט. שכתב וז"ל: רבינו [הה"ק מקולשיץ] היה אומר בשם
הרה"ק מראפשיץ זצ"ל שלחם עם חמאה רשאין לאכול עד שהצדעים (שלעפעץ) כואבים...) לג שמות